

Gaby Rasters

Bijzondere buren

Roman

Uitgeverij VBKLab
VBKMedia B.V. / Utrecht

ISBN e-book 9789032520533
ISBN audiobook 9789032520748
NUR 340

© 2024 Gaby Rasters
Omslagontwerp Villa Grafica
Zetwerk Crius Group, Hulshout
Alle rechten voorbehouden

Uitgeverij VBKLab vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Voor de papieren editie van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Our house in the middle of the street

– Madness

Hoofdstuk 1

Richard Gere. Ik mag hem niet. Nooit gemogen ook. Waarschijnlijk omdat mijn vader zijn tweelingbroer zou kunnen zijn. Ik weet niet beter of mensen kijken met bewonderende blikken naar de man die al dertig jaar mijn vader is. Ik ben geboren op zijn verjaardag en hoewel dat voor hem het grootste cadeau op aarde was, is dat voor mij niet het geval. In het begin was het misschien nog leuk, maar het hield in dat we altijd onze verjaardag deelden. Zelfs nu ik al lange tijd het huis uit ben, blijft die traditie in stand. Nu ik ouder word zie ik op tegen de dag dat hij er niet meer is en ik nog maar de enige ben die jarig is. Ik hou van mijn vader. Althans, de vaderlijke zachte kant van hem, die hij overigens te weinig laat zien. Dat kan ook niet. Mijn vader is iemand van statuur, een van de meest indrukwekkende advocaten van ons land. Knap *en* slim. Een combinatie die geniaal is. Een combinatie die ervoor zorgde dat het me nooit helemaal duidelijk was of mensen nu vrienden met me wilden zijn vanwege mij of vanwege mijn vader. Of ons enorme huis met zwembad. Alles in ons huis verloopt volgens protocollen, zoals de high teas die mijn moeder serveert aan de vrouwen die getrouwd zijn met belangrijke zakelijke partners van mijn vader. Alles lijkt ongedwongen en natuurlijk, maar overal is over nagedacht; van de bloemen tot aan de tafelschikking. Net zoals nu, op zijn zestigste verjaardag. De roddelpers is vooral benieuwd of er een statement komt van zijn kant in relatie tot zijn advocatenkantoor. Gisteravond had hij mij gepolst. ‘Katharina? Hoe denk jij erover om binnenkort het stokje over te nemen?’

Ik wist dat die vraag zou komen, en ik wist ook dat ik geen antwoord zou hebben. Ja, ik hou van mijn werk als advocate, maar dan vooral van de zaken die mijn vader te min vindt. Ik wil mensen helpen; mijn vader wil ze vooral van hun centen afhelfen. Op dat vlak verschillen we dus van elkaar als dag en nacht. Ik lijk meer op mama, maar misschien lijk ik nog het meest op mijn oma. Mijn oma heeft de flowerpowerperiode nooit verlaten; het is een heerlijk en vooral eerlijk mens. Ze oordeelt nooit.

Het huis van mijn ouders is versierd en de grandeur spat ervanaf. Vandaag viert mijn vader zijn zestigste verjaardag. De oprijlaan is versierd met rode linten. Rood is sowieso de kleur die past bij mijn vader; het straalt macht en dominantie uit. Vandaar zijn felrode Porsche. De lippenstift van mijn moeder is er altijd op afgestemd. Lippenstift en ik zijn geen match, net als strakke mantelpakjes en hoge hakken. Mijn tenen weigeren zich te voegen naar die spitse neuzen. In tegenstelling tot mijn vader hou ik niet van cappuccino en drink ik het liefst kamillethee uit een mok. Eigenlijk pas ik niet in het interieur van ons kantoor, en toch voel ik me trots wanneer ik het pand binnenloop. De naam van mijn vader, en dus ook die van mij, groots op de voorgevel. Het voelt als 'samen'. Ook al zijn er meer verschillen dan overeenkomsten tussen ons. Mijn verloofde Wouter past echter wél prima in mijn vaders straatje en regelmatig staan ze samen op de golfbaan. Mij zien ze daar niet. Net zoals ik niet wil aansluiten bij de *ladies circle* waar mijn moeder lid van is. Ook zij komt daar niet graag, maar het hoort erbij als je de vrouw bent van de grote oppermachtige Bram de Vreeze.

Ik bestudeer het profiel van Wouter wanneer we de oprit van het huis van mijn ouders op komen rijden. Zijn handen losjes op het stuur, een trui die nonchalant op zijn rug hangt en een kaki korte broek. Aan zijn voeten van die instappers waarvoor ik nooit zoveel

geld zou neertellen. Wouters haar is strak achterovergekamd en zijn zonnebril maakt de look helemaal compleet. Zo'n zonnebril in mijn haren lijkt me wel wat, maar de pootjes zitten altijd verstrikt in mijn wilde blos krullen, die zich nooit laat temmen. Wouter vindt dat ik ze glad moet laten stylen. Ik begin er niet aan. Net zoals ik niet naar de manicure of de schoonheidsspecialiste wil. Misschien is het mijn manier van me afzetten tegen deze levensstijl, waarmee ik me niet verbonden voel. Een levensstijl waarvoor mijn vriendinnen een moord zouden doen. Zij zijn van het type 'kaviaar en oesters', althans: dat denken ze. Ik ben meer het type 'ouderwetse bitterbal'. Net als Minke overigens, maar dat is dan ook echt mijn allerbeste vriendin. Helaas kan ze er vanavond niet bij zijn en daar baal ik van. Minke maakt alles leuker, ook verplichte partijtjes zoals dit.

'Rijdt lekker, dit wagentje.' Met een aangetrokken handrem draait Wouter een rondje met zijn nieuwe bolide. Mijn vader staat ons al op te wachten en helpt mij uitstappen. Ik heb daar duidelijk niet de finesse voor en blijf met mijn hak in mijn jurk hangen. Ik knijp mijn ogen dicht wanneer ik de stof hoor scheuren. Papa neemt mij in zijn armen en ik moet even bijkomen van zijn nieuwe luchtje, waarmee hij nogal kwistig is omgesprongen. 'Proficiat, schat! We gaan er een mooi jaar van maken.' Ook mijn moeder neemt me nu in haar armen en drukt een zoen op mijn wang. 'Dertig staat je goed, net als die jurk. Moet je echt vaker doen.' Ik knik en besluit straks even te kijken wat de schade is van het hak-in-jurk-incident. Mijn moeder ziet eruit alsof ze zo meteen een Oscar gaat winnen: stijlvol tot in de kleinste details. Wouter klopt mijn vader op zijn schouder en feliciteert hem hartelijk. Ik ben er nog niet over uit of ze elkaar echt mogen of dat het meer gedogen is, passend in het algehele plaatje. Samen met Wouter neemt papa een duik onder de motorkap. Mama geeft me een knipoog. 'Boys en hun toys.' Ik haal mijn schouders op en kijk naar de ballonnen die overal opgehangen

zijn, samen met een grote hoeveelheid lampjes en bloemstukken. Bij de grote voordeur staat een grote poster met mijn naam en die van papa: KATHARINA EN BRAM VERWELKOMEN U! Ik ben niet anders gewend, maar wat heb ik een hekel aan deze naam. Hoe vaak ik ook aandring; niemand noemt me Kaat. Ook Wouter niet. Hij vindt het ook niet fijn als ik hem liefkozend Wout noem. Van een afstandje zie ik oma aan komen rijden. Ik herken haar afgetrapte en afgeragde volkswagenbusje uit duizenden: vanuit de verte lijkt het net een soort ijscowagen, met al die blitse kleurtjes. Het schijnt dat papa in dat busje is verwekt. Een verhaal dat hij meteen de kop indrukt als het ter sprake komt. Oma en hij zijn nog grotere tegenpolen dan papa en ik. Oma noemt me overigens wél altijd Kaat. Al vanaf het moment dat ik me dat kan herinneren, net zoals ik me de terechtwijzing van mijn vader herinner die er altijd achteraan komt: 'Ze heet Katharina. Niet Kaat. Een naam is allesbepalend voor succes.'

Papa dirigeert oma en haar busje naar de garage en ik moet er stiekem om lachen. Hij wil die roestbak niet op de oprit; wat moeten de gasten daar wel niet van denken. Oma steekt haar duim omhoog. Er komt een flinke walm zwarte rook uit de uitlaat. Ze heeft me al laten weten dat, wanneer de tijd daar is, ik haar busje zal erven. Hoewel ik niet uitkijk naar dat moment, lijkt het me heerlijk om met dat busje de wereld te verkennen, net zoals oma heeft gedaan voordat ze in verwachting raakte...

Ik probeer mezelf in dat busje voor te stellen met Wouter naast me, maar krijg dat beeld niet te pakken. Diep in mijn hart weet ik dat hij nooit met mij mee zou willen gaan. Hij ziet een wereldreis sowieso niet zitten; het ligt niet eens aan het busje van oma. Ik kijk hoe mijn ouders en Wouter de grote tuin in lopen.

Ik wacht op oma: oma Elisabeth, ook al een naam met een adellijke bijklank. Ik noem haar altijd liefkozend Betty. Ze komt aan-

gelopen in haar kleurrijke lange rok en met gekleurde rinkelende armbanden om haar arm. Haar grijze haren zijn opgestoken in een warrige knot.

‘Kaat! Kom hier!’ Ze neemt me in haar armen en ik voel een heerlijke rust in mijn lijf. Met haar aan mijn zijde kan ik deze avond wel aan. ‘Dertig! Tijd om je vleugels uit te slaan, Kaatje. Verlaat het nest!’

Ik kijk haar verbaasd aan. ‘Dat heb ik een paar jaar geleden al verlaten...’

‘Goed, dan zal ik het anders formuleren, tijd om je te bevrijden van het keurslijf, Katharina.’ Ze geeft me een knipoog en ik weet wat ze wil zeggen. De verwachtingen die zich om mij heen ophopen zijn soms benauwend; het overnemen van het advocatenkantoor, trouwen met Wouter en een bruiloft geven waar de *Story* minstens vijf bladzijden aan zal wijden. En het ergste; trouwschoenen dragen. Oma mag Wouter niet. Hij haar ook niet, trouwens. Volgens hem rookt ze wiet en doet ze allerlei gekke dingen met de vreemdste mensen. Hij wil ook nooit mee wanneer ik haar ga bezoeken. Ik ga zo vaak mogelijk naar de heerlijke bovenwoning van oma boven de buurtinfowinkel in een echte volksbuurt. Vaak zitten we dan op haar balkon en kijken we naar alles wat er gebeurt op straat. Oma heeft over iedere bewoner in de straat een verhaal te vertellen, en op de een of andere manier heb ik een zwak voor al deze mensen gekregen, ook al wisselt de samenstelling van de straat regelmatig. Als de bewoners me tegenkomen wanneer ik op mijn fiets naar oma ga, groeten ze me. Oma heeft blijkbaar ook veel over mij verteld en ik ben iedere keer benieuwd wat dat dan precies is. Papa had voor haar een appartement willen kopen met uitzicht op de haven, maar ze had geweigerd. Keer op keer. ‘Ik wil nog niet achter de geraniums, Bram. Ik wil het leven blijven proeven!’ Ik verdenk oma ervan dat ze het pand met de buurtinfowinkel zelf heeft bekostigd en dat ze niet, zoals ze zelf zegt, door de gemeente

in dienst is genomen om de straat te ‘runnen’. Een gemeente neemt echt geen pensionado’s in dienst. Maar die straat runnen doet ze inderdaad; mijn oma is een verbinder. Ze brengt mensen samen en ze kan niet tegen ellende. Alles lost ze op, niets is haar te veel. Ik denk dat ze zelfs spullen koopt voor mensen die dat nodig hebben. Heel nobel. Ze heeft een tijd geleden een onderscheiding gekregen voor haar werk in de buurt en daarna allerlei subsidies weten binnen te halen om nog meer buurtgebonden projecten van de grond te krijgen. Oma doet iets wat zin heeft, iets wat bijdraagt aan de samenleving, en soms zou ik willen dat ik ook meer zou kunnen bijdragen. Een discussie die met Wouter en met mijn vader meestal op ruzie uitloopt. Tuurlijk, mijn pa doet ook aan liefdadigheid, maar anders. Hij schrijft wel vaker een groot geldbedrag uit, maar volgens mij weet hij niet eens waaraan of aan wie. Papa kan zijn gulle gift gewoon weer aftrekken van de belasting.

Arm in arm loop ik met oma naar de grote tuin. Het witte prieeltje achterin en de rotspartij met water zien er prachtig uit, vooral omdat de rozenstruiken in bloei staan en de tuin net gedaan is. Straks zal er een band spelen, papa heeft een aanstormend talent weten te strikken die met zijn jazzstem straks iedereen zal laten dansen. Aan zulke dingen heb ik een broertje dood. Dansen. Ik denk met afgrijzen terug aan de verplichte danslessen die ik heb gevolgd. Wouter werd daar als danspartner aan mij gekoppeld en zo ontstond onze relatie. Zijn tenen hebben het moeten ontzien en dat gaan ze vanavond ongetwijfeld weer doen. Hoelang zijn we nu samen?

***

Met oma zit ik op de schommelbank achter in de tuin. ‘Kijk die dan! Volgens mij is dat een type dat stiekem aan de sherry zit als haar man op de tennisclub is.’

Oma volgt mijn uitgestrekte vinger en knikt. ‘Vast, maar ook daar zit een verhaal aan vast.’ Ze legt haar hand op de mijne. Ik vind haar vele ringen altijd fascinerend. Ze staan haar prachtig.

‘Ik oordeel toch niet? Ik fantaseer er gewoon op los, mensen kijken is toch heerlijk?’

Oma knikt. ‘Totdat het hokjes worden waar we niet meer uit komen.’ Ze kijkt meewarig voor zich uit en ik ben benieuwd wat ze denkt. Het lukt me niet meer om het haar te vragen, want mijn vader komt op ons af gelopen.

‘Dochter, ik zocht je. Kom, ik wil je voorstellen aan iemand die ik hoog heb zitten.’ Met tegenzin laat ik me meevoeren en ik zie de mond van oma succes naar me mimen. ‘Bovendien wordt er verwacht dat we zo de openingsdans doen. Denk je trouwens niet dat deze tuin zich prima leent voor een bruiloft?’ Papa knijpt in mijn zij en ik moet lachen.

‘Pa, hou eens op met uithuwelijken.’

‘Het is goed voor de zaak, Katharina. En voor jou ook, Wouter is een goede partij.’

‘Je doet net alsof Wouter handelswaar is.’

Mijn vader begint hard te lachen. ‘Het huwelijk is één grote onderhandeling; let erop dat je wanneer je trouwt goed op de voorwaarden let.’ Ik haal mijn schouders op en pak een glas wijn van het blad van de ober die veelvuldig langs komt gelopen met lekkers en drank. Pap stelt me voor aan een of andere ondernemer die me vaag bekend voorkomt. Ik vraag me ondertussen af waar Wouter is en zie hem dan vanuit mijn ooghoeken druk in gesprek met de sherrydame. Als hij mij ook in het oog krijgt komt hij naar me toe en slaat een arm om mijn middel. Ik heb geen zandloperfiguur zoals de sherrydame, helaas. Of zoals mijn moeder. De mannen beginnen een gesprek en ik dwaal in gedachten af naar het busje van mijn oma en mijn grote plannen voor later... Misschien ben ik al te laat om de wereld te verkennen en nieuwe

mensen te ontmoeten. Wouter pakt een glas van het dienblad als de ober opnieuw langskomt. ‘Dit glas is niet schoon.’ Hij zet het met een klap terug op het dienblad. De ober verontschuldigt zich en loopt terug naar binnen, ongetwijfeld om alle glazen te checken. ‘Goed personeel is lastig te krijgen tegenwoordig. En deze heeft bovendien een kleurtje...’ Wouter trekt zijn neus op terwijl hij op een nieuw glas staat te wachten. Het was me niet eens opgevallen dat de ober van niet-westerse afkomst is, het enige wat ik zag waren zijn mooie ogen. Mijn vader, Wouter en de ondernemer beginnen een gesprek over het asielbeleid in dit land en ik maak me uit de voeten. Qua politieke voorkeur liggen Wouter en ik mijlenver uit elkaar, en dat heeft al vaker voor ruzie gezorgd. Ik trek me terug uit het feestgedruis en kijk van een afstandje hoe mama de perfecte gastvrouw uithangt. Wat zij doet zou ik nooit kunnen. Ik weet dat Wouter hoopt dat ik dit wel kan. Plots schrik ik van mijn eigen gedachten, van de verstikkende uitwerking die alles op me heeft.

‘Dames en heren, mag ik uw aandacht?’ Mijn vader staat in het prieeltje met een microfoon in zijn handen. Achter hem staat een band met een jonge zanger. ‘We zijn heel blij dat jullie er allemaal zijn. Mijn mooie dochter...’ Zijn ogen zoeken me, en ik knik en stap naar voren. Hij wil dat ik naast hem kom staan. Ik voel alle blikken op me gericht. Mijn hak zakt weg in het gras en ik verzwik mijn enkel. Was Minke maar hier, haar ouders maken nooit ergens zo’n show van. Die houden gewoon van haar en daar komt verder geen poespas bij kijken. ‘Katharina!’

Er klinkt applaus. De de band begint ‘Lang zullen ze leven’ te spelen, de gasten zingen mee en ik wilde dat ik ergens anders was. De knipoog van oma en de duim die ze naar me opsteekt geven me de moed om te blijven staan en het te ondergaan.

‘De band speelt vanavond speciaal voor jullie. Proost!’ De glazen gaan omhoog en ik tik met mijn glas dat van mijn vader aan.

Vervolgens pakt hij het glas uit mijn handen en nodigt me uit voor de eerste dans. De zanger zet in en ik ben meteen geraakt door zijn mooie warme stem. Dit is geen jazz, maar een van mijn lievelingsnummers van Eric Clapton: 'You look wonderful tonight.'

Terwijl we samen dansen, loopt Wouter naar ons toe. Hij tikt mijn vader op zijn schouder en neemt het van hem over. Volgens mij heeft hij te veel gedronken, want erg stabiel staat hij niet. Vanuit mijn ooghoek zie ik dat de ober die eerder zo op zijn kop had gekregen naar me kijkt. Ik kan de blik in zijn ogen niet thuisbrengen, maar er gaat een aangename rilling door mijn lijf wanneer zijn donkere ogen me nog een keer aankijken. Dat warme gevoel verdwijnt meteen wanneer ik Wouters verontwaardigde stem hoor.

'Mens, kijk uit waar je je voeten neerzet!' Wouter duwt me een stukje bij hem vandaan. 'Lichtvoetig zul je nooit worden.'

Wouter is niet leuk wanneer hij aangeschoten is. Ik maak mezelf van hem los en loop de menigte in. Ik heb hier even geen zin in. Iemand spreekt me aan, ik heb geen idee wie. Een oudere man met bretels, en ik schiet even in de lach. 'Mooi feest, jongedame, als ik jonger was geweest, dan had ik je ten dans gevraagd.' Ik knik en glimlach. De mensen op het feest van mijn vader hebben één ding gemeen; ze lijken welbespraakt en goed opgevoed, maar de keren dat er een hand op mijn billen terecht kwam, kan ik niet meer op twee handen tellen. Zeker wanneer er te veel wijn heeft gevloeid verliezen deze mensen hun maskers. Ik moet het mijn vader nageven; hij zal op geen enkel feest te veel drinken, en dat heeft hij mij ook ingepeperd: 'Te veel drank kan altijd tegen je gebruikt worden.'

Opeens stopt de muziek, en ik kijk net als alle andere mensen naar het prieltje. Daar zie ik Wouter staan. 'Mag ik even uw aandacht? Vandaag vieren we de verjaardag van twee bijzondere mensen. En hoewel deze avond al feestelijk van zichzelf is...' Zijn ogen lijken mij te zoeken. Zijn blik is een beetje verlegen, maar de drank heeft hem genoeg bravoure gegeven om hier te staan.

Ik voel me misselijk worden. Ik hoop niet dat Wouter gaat doen wat ik denk dat hij gaat doen. Hier hebben we het al vaker over gehad, en tot nu toe heb ik steeds weten te voorkomen dat hij me voor het blok zou zetten...

Ik zie de verheugde blik van mijn ouders en van andere mensen, die nu vol verwachting zijn over wat komen gaat.

‘Lieve Katharina, allerliefste... volgens mij is het tijd voor een volgende stap. Je vader is nu zestig, jij bent dertig geworden. Het leven vliegt voorbij en daarom is het tijd om even stil te staan bij onze relatie. Een relatie die op zoek is naar de bekroning. Naar een voor altijd samen...’ Ik voel de hand van mijn vader in mijn rug, hij duwt me naar het prieeltje. Ik zie de verschrikte ogen van mijn oma en van de ober met de mooie ogen. Ineens sta ik naast Wouter. En dan gaat hij inderdaad op zijn knieën. ‘Katharina, wil je met mij trouwen?’

Hoofdstuk 2

‘Maar waarom heb je ja gezegd?’ Minke kijkt me met haar grote reebruine ogen niet-begrijpend aan. Ik haal mijn schouders op. Ik ben zo blij dat ze er is. Ik zie mijn allerbeste vriendin helaas veel te weinig. Sinds ze verhuisd is naar hartje Amsterdam is er niet meer genoeg tijd om snel even bij elkaar binnen te wippen. We wonen een uurtje rijden bij elkaar vandaan, maar met het openbaar vervoer doen we er nog een stuk langer over.

‘Ik kon toch geen nee zeggen op mijn vaders verjaardag?’ Ik neem een slok van mijn thee en staar voor me uit in het niets. Het is fijn om hier bij Minke te zijn; haar kleine maar knusse appartement is zo vol gestopt met planten dat het op een tuincentrum lijkt. Minke geeft les op een basisschool voor nieuwkomers, en ik zou willen dat ik vroeger zelf een juf als Minke had gehad.

‘Lieve schat, het was ook jouw verjaardag, hè? Sterker nog: dit gaat om jouw leven!’ Ze knijpt in mijn hand.

Ze heeft gelijk, maar dat heeft ze meestal. ‘Hier, deze moet je proeven.’ Ze duwt een zelfgemaakte muffin mijn kant op. Ik duw hem net zo hard weer terug. ‘Volgens de traditie moet ik in de trouwjurk van mijn moeder, dus...’

‘Kaat, wat ga je hier nu mee doen? Dit kan toch niet?! Er is niks mis met Wouter, maar...’ Ze laat haar schouders hangen.

‘Niet de man van mijn dromen. Ik weet het. Ik wacht nog steeds op een vormfout ofzo, waardoor ik eronderuit kan komen. Of jij zegt gewoon dat je bezwaar maakt!’

‘Ja, grapjas. Zo werkt dat alleen in films.’ Ze gaat staan en ik moet

nu al lachen. ‘Is er iemand die bezwaar heeft tegen dit huwelijk?’ Minke kijkt haar appartement rond alsof ze op zoek is naar handen die de lucht in gaan. ‘Ik zie vijf handen. *The wedding is off!*’ We lachen allebei.

‘Weet je dat er boeken vol staan met ontsnappingen uit gevangenissen, maar dat er weinig te vinden is over het afblazen van een bruiloft?’ Ik slaak een overdreven diepe zucht.

‘Er zijn er volgens mij anders genoeg, hoor.’ Minke geeft me een knipoog.

Ik laat me achterovervallen op haar bank. ‘Ik mag toch hopen dat als Wouter verliefd zou zijn op een ander, hij me dat zou vertellen. Over alles valt te praten.’

‘Juist, je zegt het zelf. Over alles valt te praten, dus ook over dit belachelijke voorgenomen huwelijk.’

‘Minke, je moest eens weten hoe het eraan toe gaat. Er is zelfs een draaiboek om een draaiboek te maken. Papa en de strateeg van het bedrijf hebben de trouwdatum vastgelegd, een of andere BN’er als trouwambtenaar ingehuurd en een speebschrijver voor mijn trouwgelofte. En ik verdenk ze er zelfs van een stemacteur te hebben geregeld voor het geval ik de woorden ‘ja, ik wil’ niet uit mijn strot krijg.’

Minke veegt de tranen uit haar ogen, ze komt duidelijk niet meer bij. Zelf krijg ik geen lach meer over mijn lippen. ‘Dit is echt een ramp! Maar je hebt gelijk, ik ga met Wouter praten.’

‘Doe dat. Misschien staat Wouter er net zo in als jij. Hij is meer van het zonnebriltype met gebruide benen en een designerjurkje. Intelligentie is ondergeschikt en principes zijn ver te zoeken.’ Minke schrikt volgens mij van haar eigen opmerking, maar ik kan er wel om lachen.

‘Ja, echt, hè? Op het partijtje stond hij de hele avond met zo’n sherrytante te dwepen, de hemel mag weten hoe oud dat mens was...’

‘Waarom zijn jullie eigenlijk überhaupt een setje?’

‘Omdat mijn vader de sterren op een rij heeft weten te krijgen. Serieus, als we in de middeleeuwen hadden geleefd, had ik het woord “uithuwelijken” kunnen gebruiken. Maar ik vond Wouter in het begin ook echt leuk. Hij was grappig en had grote dromen. En die dromen had hij zelf waar moeten maken, in plaats van mij als makkelijke springplank te gebruiken. Ik denk dat ik zijn gouden paplepel was... maar we zijn steeds meer elkaars grootste tegenpool geworden. En soms is dat goed, weet je; hij de rust en ik de chaos. Maar we zijn het zo fundamenteel met elkaar oneens over een aantal grote zaken...’

‘Dat klinkt echt ontzettend triest! Een verstandshuwelijk dus?’ Minke trommelt met haar vingers op de tafel en duwt dan de muffin weer mijn kant op. *Verleidelijk, maar nee.*

‘Die term klopt niet; het is eerder een huwelijk waarbij beiden partijen hun verstand verloren hebben.’

‘Zou het niet geweldig zijn om iemand tegen te komen en binnen een dag te weten dat hij de ware is? Daar droom ik van! En dan naar Las Vegas en trouwen! Dat zou pas iets zijn zonder verstand, maar vol vanuit het hart.’ Minke zakt weg in de bank, trekt een kussen op haar schoot en staart voor zich uit.

‘Is er iets wat ik moet weten?’ Ik kijk onderzoekend naar Minke, die een verdacht rood blosje op haar wangen krijgt.

Minke staat op van de bank, pakt een stapeltje papieren van de eettafel en legt ze op mijn schoot. ‘Je kwam helpen nakijken, toch? De schrijfwedstrijd van groep 8. Ze hadden de opdracht om iets over de nieuwe schoolbieb te schrijven.’

Ik por haar zachtjes in haar zij. ‘Ik kijk de helft na als jij daarna zegt wie jij tegen het lijf bent gelopen...’

In stilte lezen we de verhalen door en ik ben Minke zo dankbaar dat ze me gevraagd heeft voor dit klusje. De glimlach gaat niet meer van mijn gezicht af. ‘O, heerlijk, de fantasie van die kinderen! Dit

verhaal is echt geweldig! Hoe komt-ie erop!’ Minke kijkt op het vel papier dat ik vastheb en knikt. ‘Ja, hè? Dit verhaal deed me denken aan de straat van je oma. “Annie en Frits en het Grote biebfest.” Bij jouw oma in de straat woont toch ook een Frits?’

‘Ja, Frits die zijn hele huis volpropt. Volgens mij is er al iemand om hem te helpen ontspullen. Al schijnt dat echt heel lastig te zijn.’

‘Hoe gaat het met je oma? Ik heb echt weer eens een avondje oma nodig...’ Minke vouwt haar benen in de kleermakerszit.

‘We hebben allemaal een avondje oma nodig. Het gaat goed met haar; ze heeft het met haar vrijwilligerswerk bijna net zo druk als mijn pa met zijn kantoor. Maar ze vroeg laatst nog naar je.’ Ik pak uiteindelijk toch de muffin van de tafel.

Minke knikt. ‘Ik ben altijd jaloers geweest op jou vanwege je oma.’ Ik knik begrijpend. ‘Maar ze heeft je toch een soort van geadopteerd.’ De muffin smaakt inderdaad heerlijk.

‘Jouw oma adopteert alles en iedereen. Ik ben echt dol op haar. Vooral haar verhalen over hoe ze met dat busje de wereld over ging. Ik ken niemand die zo vrij is als zij.’

Ik tik tegen Minkes voorhoofd. ‘Volgens oma zit echte vrijheid in je hoofd en niet in de plekken die je bezoekt of de dingen die je doet.’

Minke lacht. ‘En ik ben ook jaloers op al die mannen die ze in haar bed heeft gehad.’

Ik moet ook lachen. ‘Ik mis daardoor wel een opa, geen idee wie dat is, ze doet er nogal geheimzinnig over. Ik snap ook niet dat mijn vader er zelf nooit naar vraagt...’

‘Laten we een avondje Sangria gaan drinken met haar; wie weet wat ze dan loslaat...’

‘Mijn oma dronken voeren? Goeie. Maar over dat verhaal van mijn opa laat ze echt niks los. Zelfs folteren helpt niet.’

Minke moet nu nog harder lachen. ‘Folteren. En we zijn weer terug bij groep 8. Heb jij ook zoveel zombieverhalen op je stapeltje? Zombies in de biebfest...’

‘Nou, inderdaad! Doe mij dan toch maar dat verhaal Frits en Annie.’ Verlangend kijk ik naar de andere muffins op het bord.

***

‘Laat je me weten wat eruit komt straks, als je Wouter gesproken hebt?’ Minke omhelst me en met iets van tegenzin neem ik afscheid.

‘Ja, natuurlijk. Ik krijg hem alleen niet te pakken, volgens mij is er weinig bereik op de golfbaan. Ik rij erheen en dan kunnen we daar een stukje lopen. Dan voeren we het gesprek in zijn natuurlijke habitat.’ Ik knipoog naar Minke, die alweer helemaal in een deuk ligt. ‘En wat is jouw natuurlijke habitat?’

‘Dat weet ik dus niet, ik ben oprecht zoekende.’

Ik stap in mijn auto en probeer nog een keer naar Wouter te bellen, maar ik krijg geen gehoor. Zo vaak ben ik nog niet op de golfclub geweest sinds Wout en ik samen zijn. Mijn gedachten gaan naar de bruiloft en naar de trouwgelofte die al voor me geschreven is. Ik heb zelfs de gelofte van Wouter mogen lezen en hoewel ik er een traantje bij moest wegpinken, kon ik mezelf of ons er totaal niet in herkennen. Ik zou willen dat dat wel zo was. Ik zou willen dat ik de Lady Guineviere was waar hij altijd naar op zoek was geweest, ik zou willen dat hij mij zag als de vrouw die beschreven werd in de die speech. Nee, ik kan met alle wil van de wereld niet zeggen dat ik dit zo voel, en andersom weet ik ook dat dat niet zo is. Zijn we samen uit gemakzucht? Of omdat we weinig zelfrespect of zelfvertrouwen hebben? Of dobberen we voort op de herinneringen aan de tijd toen we net samen waren en het wél leuk was? Ik ben benieuwd wat Wouter op deze vragen zal zeggen. Volgens oma is Wouter gericht op het vooruitzicht van een riante erfenis. Ik wil dat niet geloven, maar als ik naar mezelf kijk weet ik eerlijk gezegd ook niet meer waarom we samen zijn. De gedachte aan samen oud worden geeft me meer buikpijn dan het idee de relatie te verbreken.

Ik denk aan het huwelijk van mijn eigen ouders. In mijn vaders ogen zie ik nog altijd adoratie voor mijn moeder. Hij noemt haar vaak zijn betere helft en daar heeft ze dan altijd een gevat antwoord op. Maar ook zij is nog steeds gek op hem ondanks het feit dat ze liever een man zou hebben met minder ambities en verantwoordelijkheden.

Mijn telefoon gaat en papa's naam verschijnt in het scherm. Ik neem op. 'Pap, ik ben aan het rijden, wat is er?'

'Ik heb een afspraak in je agenda laten zetten voor ons samen. Ik denk aan een lunch en een goed gesprek. Niet afzeggen, kleintje.' Ik voel de warmte in zijn stem wanneer hij het laatste woordje uitspreekt.

'Een gesprek waarover?' Ik rem voor een moedereend die met haar kleintjes de weg over wil steken. Ik tel er negen. Het blijft even stil aan de andere kant van de lijn. 'Opvolging, Katharina. We gaan dit onderwerp nu al zo lang uit de weg. Ik wil mijn aftocht goed voorbereiden en jou het roer in handen geven.'

'Pap... Ik weet niet of ik dit echt wil. Jij weet dat ik liever pro-Deozaken doe dan de zaken die de krant halen. En bovendien komt het strafrecht me de keel uit.' Misschien moet ik hier ook resoluut in zijn en mijn vader gewoon 'nee' verkopen. Het punt is dat ik niet weet wat ik dan wel wil, los van reizen met een oud volkswagenbusje.

'Daar gaan we het tijdens de lunch over hebben, ik wil echt wel wat water bij de wijn doen. Maar laten we zorgen dat we alles geregeld hebben voor de bruiloft. Wat is nu mooier dan een bruiloft met daarna nog een grote aankondiging...? En mama hoopt echt dat ik eerder stop.'

'En jij, de grootste workaholic, kunt dat? Eerder stoppen? Weg uit de schijnwerpers?' Ik moet er bijna van lachen.

'Mama heeft een coach ingeschakeld om me te helpen afbouwen. Er is meer in het leven dan alleen werk. Bovendien hebben ze me

gevraagd om lid te worden van de raad van bestuur van –’

‘Aha, dus dat is het? Je gaat allerlei bijbeunbaantjes nemen?’ Het irriteert me dat mijn vader nu toch weer een bijbedoeling heeft. Zou hij echt voor mama gaan, dan zou ik er misschien over nadenken. Al hoor ik nu de stem van Minke in mijn hoofd: *Dit gaat ook om jouw leven*. Ik heb echt een avondje op het balkon met oma nodig. Als ik straks terug ben van het gesprek met Wouter, ga ik haar bellen. ‘Pap, ik spreek je met de lunch. Ik moet nu hangen; ik ben bijna op de golfclub.’

‘Dat doe je goed, kind, de meeste deals worden daar gesloten en niet op kantoor.’

In gedachten verzonken parkeer ik mijn auto bij de golfclub. Het gesprek met mijn vader spookt door mijn hoofd. In feite weet ik zelf niet wat ik met mijn leven wil. Het enige wat ik weet is dat dit hier, de golfclub, niet tot mijn natuurlijke habitat behoort. Ik zie de auto van Wouter staan, glimmend en wel. Deze Range Rover is zijn alles, wat ik overigens nooit begrepen heb. Het is redelijk druk op de baan en bij het clubhuis. Ik voel me hier niet op mijn gemak, het is alsof ik een andere wereld binnenstap. Het enige wat mij aantrekt is het grote meer en het groen eromheen.

Ik heb eigenlijk geen idee waar ik moet zoeken en besluit de holes af te lopen. Door schade en schande weet ik inmiddels dat ik moet bukken wanneer ik iemand hard “Fore!” hoor roepen. Een golfbal kan je dodelijk hard treffen.

Het gras voelt heerlijk zacht aan en ik heb zin om mijn schoenen uit te schoppen en het onder mijn voeten te voelen kriebelen. Dat heb ik één keer eerder gedaan, terwijl ik hier naast Wouter liep, en dat heeft hij me toen snel afgeleerd. *Etiquette, Katharina, etiquette...*

Er komt een berichtje binnen op mijn telefoon en meteen besef ik dat hier dus wél bereik is. Waarom krijg ik Wouter dan nooit te pakken als hij hier is? Mijn gedachten schieten alle kanten op.

Maar dan weet ik het al. De meeste zaken en deals worden gesloten op de baan, dat zegt papa ook altijd. Met een vreemd gevoel in mijn buik loop ik de golfbaan af. Ik kom weinig mensen tegen, de meeste zitten in het clubhuis. Misschien had ik daar eerst moeten zoeken naar Wouter? Ik lach vriendelijk tegen een meneer in een gestreepte polo die voorbij komt rijden in een golfkarretje. Ik loop verder tot aan het meer en kijk hoe mooi de zon glinstert op het water. Het is eigenlijk jammer dat alleen golfende mensen hiervan kunnen genieten en dat lijken ze maar amper te doen.

Voor een momentje blijf ik staan en laat de zon mijn rug verwarmen. Dit is het moment waarop alles gewoon nog goed is, waar ik nog geen moeilijk gesprek met Wouter heb gevoerd met alle gevolgen van dien. Mijn telefoon gaat, maar ik besluit de oproep te negeren. Het is mijn vader en waarschijnlijk wil hij de lunch bevestigen. Ik moet eerst dit klusje klaren. Ik probeer het aankomende gesprek bewust als een klusje te zien, en niet als het falen van een relatie. Een klein beetje verdriet komt omhoog. Zijn het weggegooide jaren geweest? Zijn Wouter en ik gewoon te veel veranderd?

Na een paar minuten mijmeren loop ik weer verder en ik probeer Wouter nogmaals te bellen. Ik loop een paadje af langs het meer en kom bij een beschutte inham terecht. Het pad is een beetje glibberig, ik kan me niet voorstellen dat iemand hier met nette golfschoenen gelopen heeft. Ik loop verder en struikel bijna over een golfbal. Het is hier rustig en ik kom geen golfer meer tegen. Ik kan me ook niet voorstellen dat Wouter in deze uithoek van de baan is. Ik loop verder, maar weet eigenlijk niet waarheen. De stilte doet me goed en ik probeer tijdens het lopen niet alleen mijn gedachten maar ook mijn leven te ordenen. Ik loop het paadje af en besef dat ik steeds verder van de baan ben afgeraakt en dat ik hier Wouter niet ga vinden. Ik probeer hem nog een keer te bellen, maar krijg wederom geen gehoor. Vertwijfeld blijf ik staan totdat

ik een blokhut zie, waarschijnlijk een materialenhok ofzo. Voor de blokhut staat een golfkarretje. Met mijn telefoon probeer ik in te zoomen om wat meer beeld te krijgen; de golftas komt me namelijk bekend voor. Het is de golftas die ik Wouter cadeau heb gedaan voor Kerst. Het had me een redelijk fortuin gekost en hij was er echt heel blij mee geweest. Ik loop door en vraag me af waarom Wouter daar zou zijn. Dat hij daar is wordt me duidelijk wanneer ik zijn lach hoor. Zijn lach en de lach van een vrouw. Mijn adem stukt voor een moment in mijn keel. Het rare is dat ik gewoon weet wat ik ga aantreffen. Toch loop ik vastberaden verder.

En dan opeens zie ik Wouter. Ik weet dat hij het is, ook al kan ik zijn gezicht niet zien en is het raam te vies om doorheen te kijken. Ik weet ook dat de vrouw die voor hem op de grond gehurkt zit niet zijn veters aan het strikken is.

Dit is de vormfout. Ondanks alles doet het pijn. Ik wil niet kijken, maar toch doe ik het. Ik zie de zonnebril in zijn haren en een zonnebril in die van haar. Het is een match. Langzaam loop ik naar de deur van de blokhut en kijk door een ander raam naar binnen. Zijn broek is half afgezakt. Wacht ik tot ze klaar zijn of verstoort ik het feestje? Het feit dat ik hierover nadenk doet me inzien dat ik niet goed wijs ben. Mijn telefoon maakt opnieuw geluid en ik druk snel de beller weg. Dan duw ik de deur open.

Het persbericht dat mijn vader er later vandaag ongetwijfeld uit zal laten gaan vormt zich in mijn hoofd. 'In goede harmonie is besloten om het huwelijk geen voortgang te laten vinden. Beiden hebben andere dromen om na te jagen... Het stel vraagt met nadruk om rust en privacy... Bladiebladiebla...' Ik blijf aan de grond genageld staan wanneer de vrouw met zonnebril overeind komt. Ik herken haar meteen en zie dat zij ook schrikt als ze mij in het oog krijgt. 'Nanda!' Het cliché kan niet groter zijn. Nanda, de vrouw die door mijn ouders was ingehuurd als mijn nanny. Ze is later blijven hangen als mijn huiswerkbegeleidster. We hebben

elkaar nooit gemogen. Wouter draait zich nu heel langzaam om, bijna als in slow motion. We staren elkaar aan en ik wacht totdat hij zijn ogen neerslaat. Dat doet hij niet. Deze staredown verlies ik. Hij komt op me afgebeend en grijpt me bij mijn arm. ‘Wat doe jij hier? Dit is niet wat het lijkt!’ Ik zie lichte paniek in zijn ogen, maar geen spijt. *Geen liefde.*

‘Wees niet bang, Wouter, je mag de auto houden. En je golftas ook!’ Ik draai me om, de blokhut uit en loop weg. Ik schop tegen een verdwaalde golfbal en glibber bijna weg. Wanneer ik het groene gras weer bereik, trap ik mijn schoenen uit en ik voel het onder mijn voeten kriebelen. Het meertje en de zon hebben echter niet meer het effect op me van ongeveer tien minuten geleden. En dan bedenk ik me, en ik loop over datzelfde glibberige paadje terug naar de blokhut. Wouter en de vrouw naast hem staan nog steeds op de plek waar ik ze achterliet. Zijn broek heeft hij weer aan. ‘Leuk je weer gezien te zien hebben, Nanda. Veel geluk ook samen; er staat nog een trouwdatum open. De bruid komt niet opdagen.’ Deze staredown win ik wel, want ze draait haar hoofd weg.

Opnieuw gaat mijn telefoon en wanneer ik het bericht lees dat net van mijn vader binnenkomt, voel ik al het bloed uit mijn gezicht wegtrekken. Neem op! Oma heeft een TIA gehad.